

Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive Konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative Konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Meget beskedne
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Meget beskedne
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Meget beskedne
Miljømæssige konsekvenser	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for borgerne	Nej	Nej
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget sikrer, at Rådets direktiv nr. 91/533/EØF (EF-Tidende 1991 L 288 s. 32) om arbejdsgiverens pligt til at underrette arbejdstageren om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet er implementeret korrekt	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Med forslaget gøres det klart, at opregningen i lovens § 2, stk. 2, nr. 1-10, ikke er udtømmende, men at der kan være væsentlige oplysninger derudover, der skal fremgå af et ansættelsesbevis.

Forslaget om, at det tilføjes ansættelsesbevisloven, at arbejdsgiveren skal oplyse lønmodtageren om alle væsentlige vilkår for ansættelsesforholdet, udspringer af EF-Domstolens præjudicielle afgørelse af 8. februar 2001 (C-350/99). Sagen vedrørte en tysk lønmodtager, der var blevet afskediget fra sit arbejde, fordi han afslog at udføre overarbejde efter anmodning fra sin arbejdsgiver. I den konkrete sag vedrørte tvisten spørgsmålet om, hvorvidt lønmodtageren havde pligt til at udføre overarbejde efter anmodning fra arbejdsgiveren eller alene i nødstilfælde. Arbejdsaftalen indeholdt ikke bestemmelser eller udtalelser om overar-

bejde. Den tyske domstol forelagde herefter EF-Domstolen en række præjudicielle spørgsmål om rækkevidden af ansættelsesbevisdirektivet, herunder om arbejdsgiveren havde pligt til at oplyse lønmodtageren om, at lønmodtageren er forpligtet til at yde overarbejde efter anmodning fra arbejdsgiveren.

EF-Domstolen fastslår indledningsvis, at artikel 2, stk. 2, litra i), om den normale arbejdstid ikke vedrører overarbejde. Dernæst fastslår EF-Domstolen, at opregningen i artikel 2, stk. 2, ikke udgør en udtømmende opregning af de i artikel 2, stk. 1, nævnte "væsentlige punkter". Ydermere fastslår EF-Domstolen, at en bestemmelse om, at lønmodtageren har pligt til at yde overarbejde alene efter arbejdsgiverens anmodning, må anses for at være et sådant væsentligt punkt. Endelig fastslår EF-Domstolen, at en analog fortolkning af artikel 2, stk. 3, medfører, at oplysningen om overarbejdspligt kan gives ved henvisning til den relevante lovgivning, administrative eller vedtægtsmæssige bestemmelser eller kollektive overenskomster.